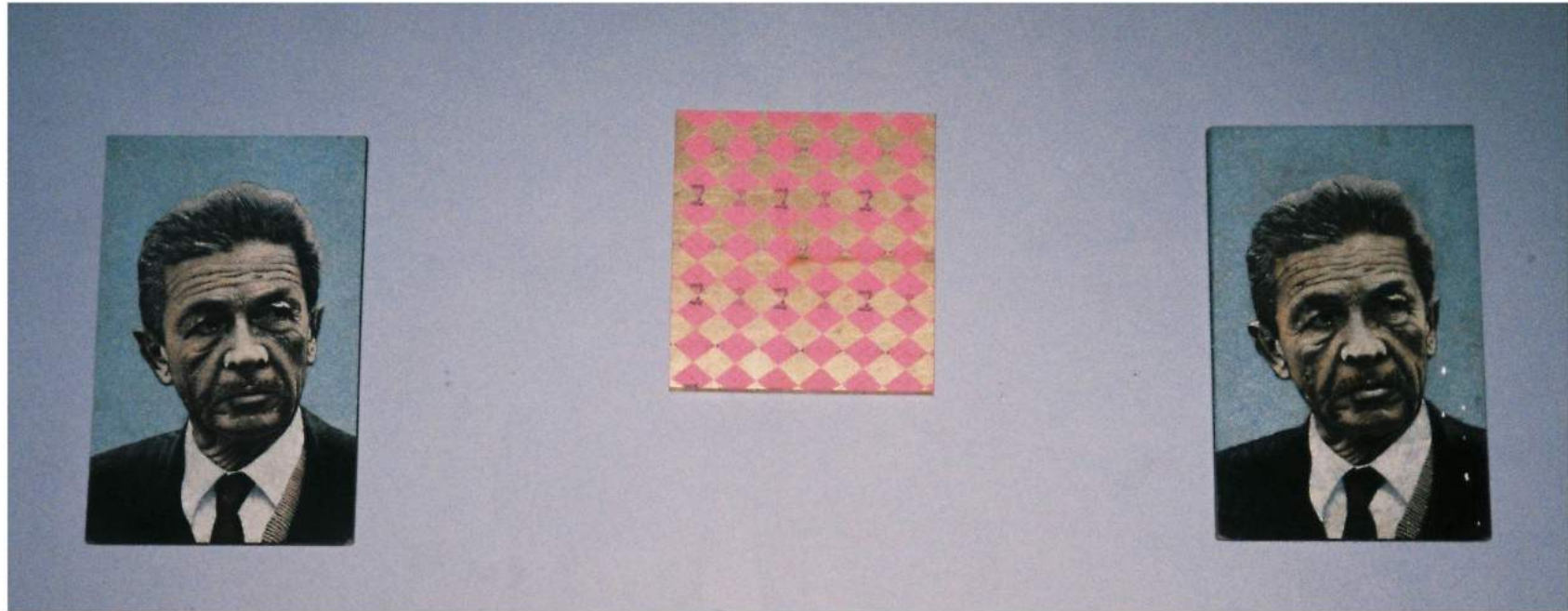

Nghệ Thuật & Pháp Luật Occullabo. Rum ipsa non non consectem

* NGHỆ THUẬT VÀ PHÁP LUẬT - SỐ 01 *

Thư ngỏ!

Mời tham gia giao lưu qua tờ báo giấy bán nguyệt san.
Các nghệ sĩ thân mến ơi, các bạn twham gia viết báo với Sao La nhé!
Sao La muốn làm tờ báo trước là để đọc nhâm nhi những khi rảnh rỗi, sau là nhằm
giữ liên lạc, kết nối, chia sẻ vui buồn với nhau.

Quyền lợi của tác giả bài đăng:
Vi tờ báo miễn phí nên với bước đầu tự cung tự cấp như vậy xin phép là không có
nhuận bút cho tác giả. Bù lại, với mỗi bài đăng, tác giả sẽ đương nhiên sẽ được tặng
báo kèm 2 ly cốc tea Cù Rủ miễn phí

VỀ TỜ BÁO

Bài viết có thể lấy tên thật hoặc bút danh hoặc bí danh. (Các bạn có thể tham gia
vào nhiều chuyên mục với các bút danh khác nhau)

- Mong là được mỗi 2 tuần ra 1 kỳ (bán nguyệt san).
- Số trang và chương mục không quy định, tùy từng kỳ.
- Chấp nhận các bài viết bằng nhiều thứ tiếng; báo chủ yếu là tiếng Việt, kèm tiếng Anh.
- Báo in bình dân trắng đen chủ đạo, tùy vào một vài chuyên mục đặc biệt in màu.
- Giá: miễn phí (nhận đóng góp phí tùy ý)

NỘI DUNG

- Các đề mục đa dạng, các nghệ sĩ tùy nghi sáng tác (phỏng vấn bỏ túi, gợi ý pha
màu hoàng hôn, kiến trúc, ẩm thực, sức khỏe, v.v..)
- Có mục "tâm tình với nghệ sĩ" (gỡ rối tơ lòng, tâm sự, hỏi đáp, v.v..). Tùy theo câu
hỏi mà ban biên tập sẽ gửi đến các nghệ sĩ để tâm tình, giải đáp và chọn đăng.
- Có mục giới thiệu tác phẩm nghệ sĩ Năm Châu (quốc tế, ko phải ns tên là Năm
Châu không)
- Hộp Thư Góp Ý
- Dự kiến ngày ra số Đầu Tiên sẽ là
- Các bạn cứ viết xong ngày nào là gửi ngày nấy, không cần để ý thời hạn nhé! Vì
báo ra liên tục mà! Hy vọng thế!

Sao La.

OPEN CALL: Contribute to the upcoming Sao La biweekly publication

Dear artist friends, join Sao La in the production of our new biweekly art publication! Our objective is to create
an engaging artist-run newspaper for leisure read and a network for artists to share their contacts, ideas, and
the up-and-downs in their daily life.

Benefits for contributors:

At the moment, this is a free publication with limited resources so we cannot offer any royalties. However, for
each contributed article, the author will get a free copy of the publication and 2 complimentary drinks at Cu Ru
Bar :)

OBJECTIVES

- The newspaper is designed to be a(nother) venue for the artists and the public and people from all walks of
life to meet and exchange ideas informally about love, artmaking, and life.
- We are looking for interesting features, which can be.
- Intimate, amicable, humourous, and dynamic in theme and content.

FORMAT

- We have a flexible title that will change with each publication. Titles can be parallel, similar or not at all.
- Contributors can use their real names, stage names, or aliases. (They can even contribute to different sections
using different names).
- We hope to publish once every two weeks (biweekly) in the near future. For now, the pragmatic goal is to plan
for a monthly release.
- The page and section numbers are open and can be altered for each publication.
- We accept articles in multiple languages. The primary languages, however, will be Vietnamese and English.
- The newspaper will be printed primarily in black and white, with the exceptions of special features
which will be in colors.
- The initial target number is 20-50 copies/publication.
- Price: Free (but donation is always welcomed!).

CONTENT

- A diverse collection of topics. Artists are welcome to contribute whatever they seem fit (brief interviews, sunset
color mixing tips, architecture, culinary art, health, poem, fiction, comics, etc...)
- We will have a column dedicated to artists' confidences (where you can open your heart,
express your feelings, in the form of Q&A, or not, etc.). Depending on the questions, the editors
will forward the inquiry to the artists and publish their answers.
- We plan to have an introductory section for International artists. Sao La welcome any suggestion for new
artists and artworks to be included in this section!
- Last but not least, a column for suggestions.

Sao La looks forward to your contribution!

Cheers,

Đôi lúc ta vẫn nhầm tưởng MỸ THUẬT là cái tự nhiên, nhiều cảm xúc còn PHÁP LUẬT là thứ khô khan gò bó. Nhưng chúng ta quên rằng MỸ THUẬT và PHÁP LUẬT đều có 1 điểm chung là theo số đông và hình thành nên một tiêu chuẩn; một hiện pháp PHÁP LUẬT hay quan điểm về MỸ THUẬT. Nói là vậy nhưng nếu đi sâu hơn nữa thì MỸ THUẬT và PHÁP LUẬT là 2 yếu tố không thể tách rời. Chúng yêu thương nhau và sinh ra để bảo vệ và đùm bọc lẫn nhau.

Về tổng thể, thì PHÁP LUẬT đang kiểm chế MỸ THUẬT, nhưng về cơ bản thì thật sự MỸ THUẬT đang kiểm soát PHÁP LUẬT nhiều hơn. Chắc chắn 1 điều vì cái vẻ đẹp về quyền rũ, hay ham muốn một điều gì đó sẽ tạo ra thứ gọi là PHÁP LUẬT. Có những người bị đồng tiền quyền rũ, có những người si mê gái đẹp, có những người ham muốn nội tại bản thân. Tất cả bản ngã đó tạo ra PHÁP LUẬT. Vẻ đẹp của đồng tiền, quyền lực hay đàn ông phụ nữ nói chung là tạo vật đều gọi là MỸ THUẬT. Vậy cá thể nào có tính MỸ THUẬT nhiều hơn thì càng tạo ra nhiều PHÁP LUẬT. Liệu có thể nào kết luận là các chính trị gia là những siêu nghệ sĩ, siêu đến mức chỉ toàn tạo ra PHÁP LUẬT để bảo vệ MỸ THUẬT của riêng mình.

Rồi sau đó PHÁP LUẬT càng ngày càng lớn mạnh để bảo vệ cho những quan điểm MỸ THUẬT của 1 cá nhân, 1 nhóm hay 1 quốc gia. Có lẽ vì vậy chúng ta mới nhìn thấy nhiều sự kiểm chế trong PHÁP LUẬT hiện nay về MỸ THUẬT. Những cuộc chiến tranh nổ ra, các quốc gia đánh nhau giành lãnh thổ, 2 người đàn ông đánh nhau giành 1 người phụ nữ (hoặc đàn ông) và ngược lại, các cuộc tranh luận này lựa giữa những quan điểm đối lập, cũng là để bảo vệ cái MỸ THUẬT của riêng mình.

Câu chuyện ngoài lề, sẽ có những người phân bác.

KHÔNG! Tôi không chấp nhận cái Mỹ Thuật số đông và tôi cũng không sống theo pháp luật, tôi không phục, pháp luật giờ toàn thứ tào lao.

Vâng hiển nhiên là nếu Mỹ Thuật của bạn không theo số đông, thì pháp luật số đông sinh ra tào lao là đúng rồi vì nó đầu sinh ra để bảo vệ Mỹ Thuật của bạn. Và ví dụ nếu có những người cùng quan điểm với bạn công nhận mỹ thuật của bạn thì có phần bạn đang tự sinh ra thứ pháp luật riêng của nhóm bạn để bảo vệ lấy cái mỹ thuật của mình, và cái đó hiển nhiên cũng gọi là số đông, chỉ vì nó không đồng bằng cái MỸ THUẬT và PHÁP LUẬT kia thôi.

Vậy 1 câu hỏi được đặt ra. Nếu bạn không muốn theo số đông và trên thế giới này không 1 ai công nhận quan điểm mỹ thuật của bạn (KHÔNG 1 AI NHÉ, 1 NGƯỜI CŨNG KHÔNG TÍNH), thì bạn có đủ mạnh để tạo ra cái Pháp Luật để bảo vệ Mỹ Thuật của mình và hướng mọi người theo cái Pháp Luật đó hay từ bỏ.

- 1- Bạn từ bỏ thì sẽ lại đi vào cái Mỹ Thuật và Pháp Luật chung ... câu chuyện sẽ quay trở lại lúc ban đầu khi chúng ta bắt đầu thảo luận ...
- 2- Bạn sẽ tạo ra Pháp Luật để mọi người công nhận Mỹ Thuật của mình thì sẽ lại có số đông công nhận Mỹ Thuật của bạn thì bạn sẽ từ bỏ hay tạo ra 1 quan điểm Mỹ Thuật mới và Pháp Luật mới không theo số đông

XUÂN BIẾN

Ý KIẾN BẠN ĐỌC

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

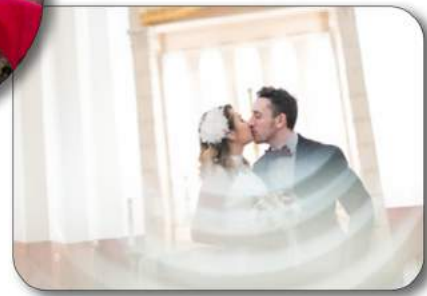
.....

.....

TIN VUI

ĐÁM CƯỚI NGHỆ SỸ

HC Huynh <3 Daniel Rotundo
Mới cưới nhau ở Mi.

Phương Linh <3 Lãng
Mới cưới nhau ở Việt Nam.

TIN VUI

Ghi chú

Tiệm cận chân lý

+

108 ngày trước

15 thg 2 14:49

Tiệm cận chân lý

Khoảng trống

Vừa đủ

Giữa

Hai chân lý

Vùng tối nhất

.....

Turrell's light goes out or how it was turned off by the exhibition room

.....

Tác giả : Chim sẻ lú ló

"Ganzfeld - Aural" - An installation by James Turrell at Jüdisches Museum Berlin (April 12, 2018 - September 30, 2019), Review

The adjective aural is derived by the Latin word auris, which simply means the ear. Also, aural is often used in the context related to the sense of hearing, feeling and to describe a mood or even a spirit and vibe.

It was a long queue to enter the artwork "Ganzfeld - Aural" by James Turrell at Jüdisches Museum in Berlin. According to the ticket sellers of the museum, there is a limitation of only 4-5 visitors into the exhibition room.

If you have to wait about 2 hours just to see one art work, there is quite a tension.

Before I could enter the exhibition room, I've been told by the museum guard to take off my shoes, not to touch, not to sit or lean against the wall and I should be aware about the lightning flashes. The most important thing is to listen to the beeper sounds.

According to her, there is a gap between the ground of the exhibition room and the big installed wall at one end of the room where the light is projected on. Should I come closer to the wall, I would fall down. The beeper sounds are there to remind me of this danger.

The tension starts to diminish.

The eight step stairs leads me to Turrell's light. It felt like to climb a temple. "Ganzfeld Aural" consists of an installation of LED lights, which smoothly change the color from tones blue, green and violet.

First, I was confused because my eyes need few seconds to adapt to the lighting environment. During my stay, I could observe the nuances of the colours and somehow I thought I could even smell the light. For me, it was literally a new experience.

Among conceptual artists and art historians, Turrell is known as the "magician of lights".

By taking light as medium,
his works can be seen as an
extension of traditional paintings, because
the Western history of art is the history of looking at
light.

Since the beginning of his career in the mid-1960s he has been
working with light and its relation to space. By using artificial lights,
he creates the perception of solid forms and various perceptions of
light's presence.

If you are working with colors of light, you should know about its
spectrum and re-learn about our understanding of colors which is
shaped by traditional paintings, he once mentioned.

His works deal with the psychological effects of lights and teaches the
viewers to be patient, invites them to be involved by observing and
waiting and most importantly to feel the powerful quality of light in
various ways. To understand his works, questions of how to create
space by light or how space is defined by light are evoked.

The mentioned questions implicate that even light is not formable and
modlable like solid form, it's like sound and it is able to create space by
its spectrum of colors whose blending laws totally differs from the
colors of a traditional painting. In this sense, the space can be seen as
a canvas while the viewers are the moving figures on it.

But this time Turrell has failed. The tricks of the magician didn't show
effect. It is not only because of this mentioned approach of
understanding his works is washed-out. On the contrary, I still do
believe that the concept of confusing viewers by effects of lights would
work at anytime. And for this particular work, the intention of surprising,
impressing by wrapping viewers with the fog of colors of lights would
show effects too like many other works by Turrell. And ideally, the
viewers should be poking around in the spectrum of colors and getting
lost in the space. What they should feel is the infinite space created
just by lights.

When the sequence of the installation started to repeat, I got bored. It
brought me to see other things: the exhibition room.

What I
could see and hear were
other viewers. I could see the ground
where I was standing on, I could see the edge
of the walls of the four walls without touching and
leaning on it. I could feel how the fog got stuck in this very
small size of the exhibition room. Sadly, I was not totally lost,
not even for a few seconds as the exhibition guide has promised.

After the visit, I have found out, that the work was a gift of one of
Berlin's collector to the museum. It must be a very spontaneous
decision of the collector because the museum director was not only
delighted but also very surprised. For me, it looked like he didn't really
know where to show Turrell's work. The installation takes place in a
improvisatory place outside of the museum building and could be easily
overlooked. In any case, it is totally swallowed in contrast to the
impressive architecture by Liebeskind.

According to the museum website, there is a space of nearly 200 square
meters set up especially for this single work. Unfortunately, the most
space of this tent was lost to the anteroom where the visitors are guided
and "instructed" how to behave in the exhibition room and how to percept
the art work. I didn't know about this quite new service before. But this is
not enough, on the website of the museum, one can read "[...] The
uniform, monochrome lighting makes the room appear without contours".
I really wish, the angle of the walls, the dirt on the ground would have
been invisible. But they were not. The white cube was literally not
white, although the conceptual and technical condition of Turrell's light
urges it to be completely flourished.

Once the space can be recognized as limited, the effect of the work is
gone. The precise instruction of the exhibition guide at the beginning
somehow ruined the immersion into the unknown space which the
installation aimed to create. Turrell's work is about creating visual spaces.
This time, before it could get started, it disappears by the overpowered
physical space.

Images: James Turrell, Ganzfeld »Aural«, 2018; Jüdisches Museum
Berlin, Schenkung von Dieter und Si Rosenkranz, Foto: Florian Holzherr

- Anh ấy lái xe vận chuyển cho hãng Cateye.

Cô nói và rít một hơi dài phả khói vào không khí.

Cô ấy vẫn thế, từ ngày tôi nhìn thấy cô ba năm trước trên ga Nakameguro. Cô bảo tàu chạy khít giờ khiến lắm người lợi dụng làm ai đó suy nghĩ. Lúc ấy khói buồng che lấp cả mặt cô nhưng cái cười hóm hỉnh tôi vẫn thấy từ bên trong làn khói mỏng thứ ba. Cô chụp ảnh cho tạp chí khuynh hướng thời trang thanh niên Repeller đóng ở Tokyo. Các ảnh một phần tư và một phần tám trang giấy giới thiệu các phụ kiện và chi tiết trên khuôn mặt người. Lúc cô nắm bàn tay vào xà trần tàu khi tàu chạy vào đoạn cua cô bảo phút các nam thanh niên nhìn thấp tầm mắt cô hay bấm máy ngay. Nó khiến người ta nửa thích thú nửa quên phần quần áo của mấy hãng đang mốt. Nhiều lúc cô lại bấm liền khi chiếc nhẫn phụ kiện có trong kịch bản mấp mé lúc người diễn rút tay từ túi quần. Ảnh chụp loáng như thế hay được trưng chèn ngoài kịch bản trong số đầu mùa hoặc có quà tặng kèm.

Quán trà mây tằm

Tác giả : Đ.

Tôi đã mua một túi đeo chéo tặng của BathingApe lần tôi đến Huis Ten Bosch ở Kyushu trong một cửa hàng sách ngay ga trung tâm. Tôi thật thích nó vì cách nó xếp làm ba rồi chứa hộ chiếu, thẻ từ, giấy khuyến mãi tạp hóa tiện lợi và ngăn chứa đồng xu. Vân camouflage của nó làm tôi nghĩ tới lúc nó biến mất trên trang phục của mình khi đeo, mặc dù tôi vẫn cứ dẫn đo khi sờ vào chất sợi ni-lông bạt dù thịnh hành. Giờ thì tôi vẫn cảm giác dẫn đo thể tuy giờ các ngăn đã ngộn các hóa đơn. Mỗi khi xé ngăn trái túi tìm thẻ chứng minh tiếng xoạc vải dán của nó làm tôi quên cả là đang tìm thẻ gì rồi lại làm bung cả ngăn cánh phải nặng các đồng xu. Khi đi lại ở Nagasaki cái túi chéo đã nặng lắm vì bao thứ dồn ứ mà thì tôi cũng lại quên băng cảm giác nặng trĩu ắt là do vân in ẩn hình của nó.

Nhưng thế tôi vẫn luôn nhung cảm Kyushu. Tôi vẫn như in trong đầu cái lần cô ấy gác tay lên cửa sổ tàu, bàn tay nắm chống má, cằm tay trái để lên đùi và cầm điện thoại. Tóc cô ấy gọn màu nâu nhạt như tóc đen trong nắng. Cô mặc chiếc quần vân ẩn hình và ơ hồ nói với tôi. "Kyushu thật hay. Em cũng muốn đến xem một lần nào". Nốt ruồi chệch bên phía phải trên má trái của cô như hơi nháy nhót một chút khi cô nói thế. Xong cô nhìn thẳng tắp và chuyển điện thoại sang tay bên kia.

Tàu chạy và cửa sổ loáng sáng đèn cửa hàng mua sắm. Hãng phát hành Repeller đóng chính tại Kobe nhưng ban phòng đại diện lại chuyển đóng trên Tokyo. Phía tây Shinjuku có nhiều trụ sở thời trang. Ngoài đường cũng lắm tiệm mốt và cũng nhiều thanh niên mặc diện đi qua lại bất kể giờ giấc. Có lần tôi chào đám bạn đi về căn hộ lúc tỉnh mơ rồi ngã vào kẹt phố nhỏ có tiệm bánh mì. Tôi mua một que kem vani cacao và ăn cùng với bánh của hiệu. Bánh lúc bấy giờ là bánh gì giờ tôi cũng chẳng nhớ. Tôi chỉ nhớ hương cacao ba phần tư át vị vani trong miệng và băng ghế ngay tiệm bánh có cô gái hút thuốc ngó mấp mé. Một người đàn ông đứng hút vôi vơ mặc áo kẻ caro và mang giày hiệu Vans nhìn ra phía phố lớn. Ông nhìn cô trong tịch tắc rồi dón điều thuốc còn dài vào khay rác thuốc. Bên ngoài rẽ trái đi tầm bốn phút đã là đoạn phố gần biển Takeshita sầm uất với thanh thiếu niên. Đầu cũng thế với trà lơ và tôi đã chụp hình cười rộng miệng đưa tay gơ hình chữ V với đồng nghiệp từ Phnôm Pênh. Cô cũng ăn bánh sáng và hút thuốc. Juyp ngắn của cô rất điệu với quần áo nhiều màu hồng và không quá nhiều tua ren. Trời không gió nhưng lạnh kiểu ban sáng nữ thanh niên quen lạnh thè với juyp ngắn và tất da. Cô làm tôi nghĩ tới em với kiểu vừa trẻ nải dẳng đưa vừa hấp tấp. Em sẽ hỏi tôi ngay sao lại vội thể nhì khi tôi bảo đã phải chạy đi kia. Cô không ngó lâu như tôi lo vì băng ghế có như nhường phần hết cho tôi với điệu ngó chệnh vênh. Băng ghế còn lại tôi và góc nhìn chệch phía cửa hàng góc đường đang được bịt kín bằng bạt bạc lấp lóa sáng. Bấy giờ quá ruồi. Tôi đi băng qua góc phố sáng bạc một dãy dài người xếp hàng chụp ảnh với bạt rộng in hình ngôi sao.

Em chưa lần nào đến Kyushu. Tôi cũng không kể nhiều với em về thật nhiều những buổi hoàng hôn nhìn xuống vịnh. Cảng biển cũng thật đẹp mỗi lần tàu chạy vào ga. Những khúc quanh co vòng trên núi làm rặng thông càng vi vu lấp loáng trong nắng. Tôi cũng chưa lần nào nói với em về hoàng hôn chính hướng Tây nhìn ra chín mươi chín đảo. Ở đây biểu đồ hướng mặt trời được in vòng trên các điểm ngắm hoàng hôn. Tôi không rõ em thích mùa nào trong năm và thường thì chúng tôi cũng ít nói về thời tiết. Giờ là mùa thu và cây anh đào bên cửa sổ phòng tôi đã có lá vàng. Tôi hay nghe tiếng gió và nhìn nhanh anh đào để đoán nóng lạnh ngoài trời. Thật lạ gió vi vu và các cành anh đào úp rạp chẳng khớp với những rặng cây đằng phía xa. Điện thoại báo chậm nhiệt độ ngày và tôi không xách theo dù che những ngày mưa thật.

The franchise cafe they play melodic jazz music with a nice pace enough for everyone to take their coffee easily and feel its shallow taste. There is a boy behind me drawing a young girl portrait by pencil. Her face is over sketched and became most visible on the piece of paper. I saw her look at my hoodie when I go pass him to get into bathroom. There is four more people come in when I'm back. They all wear in black and grey and start rolling or preparing sketchbook. I turn my back and look at a seem to be officeman who is pressing his lookalike blackberry with pointer and phonechain. Cafe door open and cold wind rushed in.

Good Morning

Good Morning

It's hard to sleep-in knowing
that it's your last day,
that the last seven weeks
flew by so quickly.

It makes you acknowledge
that this day's speed
will be breakneck

--That time is swiftly fleeting
faster on 60 second feet
leading you away from here.

--Here, where your mother and father's
stories are told like fairy tales.

--There, where stories of here
sound like waking up from a distant dream
The difficulty being where to stand,
when found in the in-between.

So you have to decide,
with dream feet planted firmly deep.
When you wake up
can you keep up with the speed?

John Vo & Tommy Vo
<https://www.bytommyvo.com/>
<https://johnvo.carbonmade.com/>

Nine Dot Gallery
<https://www.ninedotgallery.com/>

Bài này được viết cho tuần 41 của series "mỗi tuần một chuyện" của Trà. format là Trà viết một chuyện từ 9 từ siêu random để thử nghiệm chuyện "chuyện tự viết nó" hay là "mình viết chuyện"

This story was written for week 41 in a series "weekly story" by Nguyễn Bích Trà, a format which the writer writes a story from 9 super super random words to experiment the case of "story writes itself" or "I write story"

đây là 9 từ khoá tuần 41

These are 9 key words for week 41

song, nathan, larsen, top, upright, team, no, hair, off-white

và đây là câu chuyện. không có phiên bản tiếng Việt đi kèm vì tác giả nghĩ dịch nó ra thật là dở hơi.

And here is the story without Vietnamese translation because the writer thinks translating it is totally wacky.

*I'd ride a shark one day, says Nathan
You can, says Larson
The shark will sing a song I wouldn't understand,
but I'd smile with it, says the one with no hair
You can, says Larson
We would swim to that iceberg that shows three of
its million tops, says the one whose skin is way
way way off-white, rather
dark-grey-green-almost-dead
You mean tip, says Larson
Top, Larson, top. They're so wide, like mountains,
says the one who no longer sits upright
You can, says Larson
I'll stand there a bit, says he before sleep
You can, says Larson
Could you take a picture of me? Asks the one who
speaks as softly as a whisperer
I will. I'll show it to you. A picture of yours and the
shark on that iceberg tip - top, says Larson
But would your camera get wet? Asks a voice that
breaks
I'll have a water proof case for it, reassures Larson
It would be such a good picture, says a silent touch
of a face resting on the pillow
It would be such a good picture, says Larson*

People rarely look the way you expect them to, even when you've seen pictures.
Người ta hiếm khi trông như cách bạn mong đợi, ngay cả khi bạn đã xem ảnh.

The first thirty seconds in a person's presence are the most important.
Khi tiếp cận một người, ba mươi giây đầu tiên là quan trọng nhất.

If you're having trouble perceiving and projecting, focus on projecting.
Nếu bạn gặp khó khăn trong việc tiếp thu và diễn xuất, hãy tập trung vào diễn xuất.

Necessary ingredients for a successful projection: giggles; bare legs; shyness.
Các thành phần cần thiết cho một cuộc diễn xuất thành công: cười khúc khích; cặp đùi để lộ; tính nhút nhát.

The goal is to be both irresistible and invisible.
Mục đích là trở thành hấp dẫn không thể cưỡng lại và lẫn vô hình.

When you succeed, a certain sharpness will go out of his eyes.
Khi bạn thành công, một độ sắc nét nào đó sẽ biến mất khỏi mắt gã.

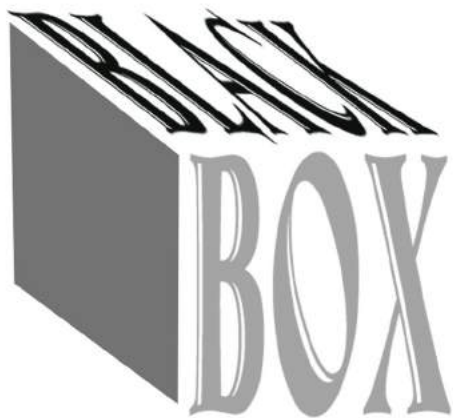
2

Some powerful men actually call their beauties "Beauty."
Một số gã đàn ông quyền lực thực sự gọi người đẹp của họ là "Người đẹp".

Counter to reputation, there is a deep camaraderie among beauties.
Trái hẳn với lời đồn thổi, có một tình bạn thân thiết sâu sắc giữa những người đẹp.

If your Designated Mate is widely feared, the beauties at the house party where you've gone undercover to meet him will be especially kind.
Nếu Người Tinh Bỏ Nhiệm của bạn là kẻ mà mọi người khiếp sợ, những người đẹp trong bữa tiệc mà bạn đã nặc danh đến gặp gã sẽ đặc biệt tử tế.

Kindness feels good, even when it's based on a false notion of your identity and purpose.
Sự tử tế mang lại cảm giác tốt, ngay cả khi nó dựa trên một khái niệm sai lầm về danh tính và mục đích của bạn.

JENNIFER EGAN

(GU GỒ DỊCH)

3

Posing as a beauty means not reading what you would like to read on a rocky shore in the South of France.
Đóng vai một người đẹp có nghĩa là không đọc những gì bạn muốn đọc trên một bờ đá ở miền Nam nước Pháp.

Sunlight on bare skin can be as nourishing as food.
Ánh sáng mặt trời trên da trần có thể bổ dưỡng như thức ăn.

Even a powerful man will be briefly self-conscious when he first disrobes to his bathing suit.
Ngay cả một gã đàn ông đầy quyền lực cũng sẽ phải ngượng ngùng chốc lát khi lần đầu tiên cởi áo choàng tắm.

It is technically impossible for a man to look better in a Speedo than in swim trunks.
Thực sự là bất khả thi để một người đàn ông nhìn xinh hơn trong một quần xịp bó thay vì quần đùi bơi lội.

If you love someone with dark skin, white skin looks drained of something vital.
Nếu bạn yêu một ai đó với làn da sẫm, làn da trắng trông như sức sống đã hao mòn.

4

When you know that a person is violent and ruthless, you will see violent ruthlessness in such basic things as his swim stroke.
Khi bạn biết rằng một người nào đó bạo lực và tàn nhẫn, bạn sẽ thấy sự tàn nhẫn đầy bạo lực trong những điều cơ bản nhất như nét vượn sải của ự.

"What are you doing?" from your Designated Mate amid choppy waves after he has followed you into the sea may or may not betray suspicion.
"Em đang làm gì thế?" từ Người Tinh Bỏ Nhiệm của bạn giữa sóng biển bập bênh sau khi gã theo bạn ra lòng nước có thể hoặc có thể không biểu lộ sự nghi ngờ.

Your reply—"Swimming"—may or may not be perceived as sarcasm.
Câu trả lời của bạn—"Bơi lội"—có thể hoặc có thể không được coi là mỉa mai.

"Shall we swim together toward those rocks?" may or may not be a question.
"Chúng ta sẽ cùng bơi tới những tảng đá đó chứ?" Có thể hoặc có thể không là một câu hỏi.

"All that way?" will, if spoken correctly, sound ingenuous.
"Tới tận ấy sao?" Sẽ, nếu nói chuẩn, nghe như ngây thơ.

"We'll have privacy there" may sound unexpectedly ominous.
"Ta sẽ được riêng tư ở đó" có thể nghe như nỗi bất ngờ đáng ngại.

5

A hundred feet of blue-black Mediterranean will allow you ample time to deliver a strong self-lecture.
Vài chục mét trong Địa Trung Hải màu xanh-đen sẽ cho bạn nhiều thời gian để tự cung cấp cho mình một bài giảng ra hồn.

At such moments, it may be useful to explicitly recall your training:
Vào những lúc như vậy, có thể hữu ích khi bạn hồi tưởng một cách rành mạch việc đào tạo của mình:

"You will be infiltrating the lives of criminals.
"Bạn sẽ xâm nhập vào cuộc sống của bọn tội phạm.

"You will be in constant danger.
"Bạn sẽ gặp phải nguy hiểm liên tục.

"Some of you will not survive, but those who do will be heroes.
"Một số bạn sẽ không sống sót, nhưng những ai qua được sẽ trở thành người hùng.

"A few of you will save lives and even change the course of history. "Một vài trong số các bạn sẽ cứu nhiều mạng sống và thậm chí thay đổi quá trình lịch sử.
"We ask of you an impossible combination of traits: ironclad scruples and a willingness to violate them;
"Chúng tôi yêu cầu bạn một sự kết hợp không thể của các đặc điểm: sự đần đờ cứng rắn và sự sẵn lòng vi phạm chúng;

"An abiding love for your country and a willingness to consort with individuals who are working actively to destroy it;
"Một tình yêu vĩnh cửu cho đất nước của bạn và sẵn lòng hợp tác với những cá nhân đang tích cực làm việc để tiêu diệt nó;

"The instincts and intuition of experts, and the blank records and true freshness of ingenues.
"Bản năng và trực giác của các chuyên gia, và các hồ sơ trong sạch và sự tươi mới thực sự của các diễn viên trong vai những nàng thơ ngây.

"You will each perform this service only once, after which you will return to your lives.
"Mỗi người sẽ chỉ thực hiện nhiệm vụ này một lần, sau đó bạn sẽ trở lại cuộc sống thường dân.

"We cannot promise that your lives will be exactly the same when you go back to them."
"Chúng tôi không thể hứa rằng cuộc sống của bạn sẽ giống hệt như cũ khi bạn quay trở lại cuộc sống của mình"

6

Eagerness and pliability can be expressed even in the way you climb from the sea onto chalky yellow rocks.

Sự hào hứng và sự ngoan ngoãn có thể được thể hiện ngay cả khi bạn leo từ biển lên những tảng đá màu vàng phấn.

"You're a very fast swimmer," uttered by a man who is still submerged, may not be intended as praise.

"Em bơi rất nhanh", được thốt ra bởi một gã đàn ông vẫn còn dưới nước, có thể không được coi là lời khen ngợi.

Giggling is sometimes better than answering.
Cười khúc khích đôi khi tốt hơn là trả lời.

"You are a lovely girl" may be meant straightforwardly.
"Em là một cô gái đáng yêu" có thể ý là thẳng thắn.

Ditto "I want to fuck you now."
Cũng như "Anh muốn đụ em bây giờ."

"Well? What do you think about that?" suggests a preference for direct verbal responses over giggling.
"Sao? Em nghĩ gì về điều đó?" gợi ý một sự mong muốn cho câu trả lời rõ ràng thay vì cười khúc khích.

"I like it" must be uttered with enough gusto to compensate for a lack of declarative color.
"Em thích" phải được thốt ra với đủ sự thích thú để bù đắp cho việc thiếu màu sắc nhiệt huyết.

"You don't sound sure" indicates insufficient gusto.
"Như em không chắc chắn lắm" ngụ ý chưa đủ sự thích thú.

"I'm not sure" is acceptable only when followed, coyly, with "You'll have to convince me."
"Em không chắc chắn" chỉ có thể chấp nhận khi được tiếp theo, rất e lệ, với "Anh sẽ phải thuyết phục em chứ."

Throwing back your head and closing your eyes allows you to give the appearance of sexual readiness while concealing revulsion
Ngã đầu ngược phía sau và nhắm mắt lại cho phép bạn thể hiện ra vẻ sẵn sàng giao cấu trong khi che giấu sự ghê tởm.

(...to be continued...)
(...còn tiếp...)

ÀNH SÁNG

của Turrell

ĐÃ NGẮT HAY BỊ NGẮT?

Bút giả viên:
CHIM CHÍCH CHÒE LÍU LÒ

Bình luận tác phẩm Ganzfeld Aural của James Turrell tại bảo tàng Do Thái Berlin từ ngày 2.4.2018-30.9.2019

Cái từ aural có nguồn gốc từ tiếng Latinh có từ auris. Auris nghĩa đơn giản là tai. Ngoài ra, aura còn được sử dụng trong bối cảnh để mô tả âm thanh, cảm giác hay trạng thái hoặc thậm chí là một tinh thần hay một sự rung cảm.

Phải đứng xếp hàng khá lâu để được vào xem tác phẩm Grenzfeld Aura của nghệ sỹ J. Turrell. Theo như người bán vé vào bảo tàng nói thì người xem vào không gian triển lãm phải chia ra từng đợt. Mỗi đợt nhiều nhất là 5 người.

Nếu phải đợi hơn 2 tiếng để vào xem một tác phẩm nghệ thuật duy nhất thì cũng hơi hồi hộp.

Trước khi vào phòng triển lãm anh bảo vệ phòng triển lãm mời tôi cởi giày và dặn những nội quy khi đứng trong phòng triển lãm. Anh ta dặn là không được ngồi, không được sờ hay dựa lưng vào tường và phải chuẩn bị tinh thần là trong phòng triển lãm sẽ có chớp. Điều quan trọng nhất là không được tiến quá xa tới bức tường phía trước. Giữa bức tường đó và mặt đất có một cái rãnh, nếu tiến xa sẽ tè. Tiếng tút tút được thiết bị để nhắc nhở đến cái sự nguy hiểm này.

Sự hồi hộp khiến việc xem tác phẩm chuyển biến thành sự căng thẳng.

Ganzfeld Aura là tác phẩm cài đặt bằng đèn LED mà màu sắc của nó thay đổi theo từng giây, từ tông màu xanh dương đến xanh lục rồi trở lại tím nhạt. Lúc đầu, có vẻ hơi bối rối vì đôi mắt nhìn ánh sáng chói lọi của đèn LED chưa quen. Dần dần khi cặp mắt đã thích nghi được với môi trường ánh sáng lạ, mới bắt đầu có khả năng quan sát sắc thái của màu sắc. Thậm chí còn có cảm giác có thể ngửi được cái mùi của ánh sáng. Cái khứu cảm này là một sự trải nghiệm mới của cá nhân.

Các nghệ sĩ khái niệm và những học sử nghệ thuật gia thường gọi Turrell là “nhà ảo thuật ánh sáng”. Khi lấy ánh sáng là vật liệu sáng tác của mình thì tác phẩm của Turrell có thể được xem như sự phát triển mới trong hội họa, vì có thể nói lịch sử nghệ thuật phương Tây cũng có thể được gọi là lịch sử nhìn vào ánh sáng.

Kể từ khi bắt đầu sự nghiệp của mình vào giữa những năm 1960. Ông đã thử nghiệm rất nhiều với ánh sáng và mối liên quan của nó với không gian. Bằng cách sử dụng ánh sáng nhân tạo Turrell đặt lại câu hỏi vật thể rắn là như thế nào? Và đặt ra nhận thức mới về sự hiện diện đa dạng của ánh sáng.

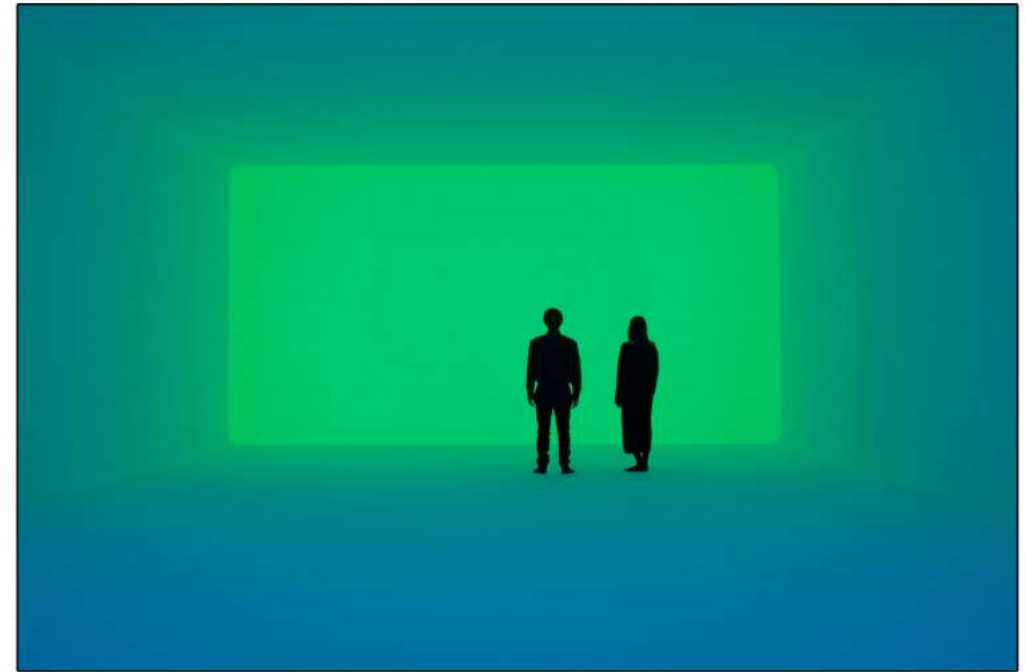
Ông từng nói: ‘Nếu làm việc với vật liệu ánh sáng thì phải biết quang phổ của nó và phải xem lại định nghĩa hiện tại của mình về màu sắc. Sự định nghĩa màu sắc trong văn hoá phương Tây được định nghĩa rất nhiều qua những bức tranh.

Những tác phẩm của Turrell luôn đối phó với các hiệu ứng của ánh sáng và đòi hỏi người xem phải kiên nhẫn, mời họ tác ứng với tác phẩm bằng cách để họ quan sát và chờ đợi.

Điều quan trọng nhất vẫn là câu hỏi Turrell đặt ra cho mình là làm thế nào để người xem có thể cảm nhận được chất lượng mạnh mẽ và đa dạng của ánh sáng.

Tác phẩm của Turrell đặt ra những câu hỏi về sự liên kết giữa ánh sáng và không gian. Kỹ hơn nữa thì nó là câu hỏi làm thế nào để tạo ra một không gian bằng ánh sáng? Và không gian đó được xác định bằng ánh sáng thế nào? Cái Turrell muốn người xem cảm nhận được là sự vô hạn của không gian do ánh sáng tạo ra.

Những câu hỏi được đề cập có ngụ ý rằng ánh sáng không giống như vật thể rắn, mà nó như âm thanh và có thể tạo ra không gian bằng sự đa dạng về màu sắc của nó. Nếu nhìn như vậy thì có thể nói, không gian được ánh sáng tạo ra như bức tranh còn người xem đang chuyển động trên nó và như là nhân vật chính của bức tranh.

Nhưng lần này Turrell đã thất bại trong việc tạo dựng ra ý tưởng đó cho người xem.

Sự thất bại này không phải vì sự tiếp cận cần thiết và cách nhìn tác phẩm của Turrell đã quá cũ kỹ hay nhàm chán. Ngược lại, tôi cho rằng chủ ý và cách làm của Ông với hiệu ứng ánh sáng vẫn còn hay lắm và vẫn còn đủ khả năng cuốn hút người xem. Làm người xem bất ngờ, gây ấn tượng bằng cách phủ chìm họ bằng ánh sáng toả ra như sương mù và để người xem có cảm giác bị sương mù cuốn đi hay cảm thấy mất định hướng và bị lạc trong không gian vẫn còn hiệu lực. Turrell luôn muốn tạo ra không gian thị giác nhưng lần này thì trước khi nó có thể hình thành thì đã bị không gian vật lý áp đảo vì những tác phẩm của Turrell không thể đặt trong một không gian bảo tàng.

Sau khi đứng trong không gian triển lãm khá lâu và khi màu sắc ánh sáng được lập lại tôi bắt đầu thấy chán. Tự dưng tôi mới bắt đầu quan sát những thứ khác: Phòng triển lãm; mời thấy khi giới hạn của không gian tạo ra bằng vật thể mong manh được nhận ra thì cái hiệu quả tác phẩm muốn tạo ra sẽ biến mất.

Tôi bắt đầu nghe thấy tiếng nói của những vị khách khác, bắt đầu nhìn thấy mép tường của bốn bức tường của phòng triển lãm, từng vết bẩn một trên sàn trắng. Tự dưng cái sương mù nhìn như bị mắc kẹt không thoát được ra khỏi cái phòng triển lãm bê tạo.

Rất tiếc là lần này tôi không được sương ánh sáng cuốn theo, không cảm thấy bị lạc lờng biến mất mặc dù chỉ trong mấy giây. Lý do tác phẩm bị mất đi hiệu ứng vì do cách trưng/trình bày tác phẩm của người curator. Khi tạo dựng ra một không gian sống bằng sự phi định nghĩa điện tích, thì việc trình bày và không gian sắp đặt tác phẩm phải tương ứng với nhau. Nhất là cái khái niệm của tác phẩm là tạo dựng ra một không gian ảo tưởng thì việc của người curator là phải làm thế nào để có thể “lừa” được người xem. Làm thế nào để giữ được cảm giác hồi hộp của họ trước khi vào xem.

Hôm đó đang đi chụp ảnh thì hết phim, mà tình hình đang mấu lữa quá nên không biết phải làm sao. Đường thì đông nữa. Cái đang bộ chạy lòng vòng thấy có anh grab bike, tui vội nhảy lên xe ảnh luôn. ANH ANH, CHO EM VỀ 30 NGÓ THỜI NHIỆM. Thay vì đi đường thẳng thì ảnh đi đường vòng vòng. Ảnh nói: HÒM NAY SÀI GÒN CÓ LỄ HỘI, ĐÔNG QUÁ, ANH THÔNG CẢM NHEN!

Tui nói: ANH CỨ ĐI ĐƯỜNG NÀY, ĐƯỜNG NÀY...

Ngồi sau xe ảnh, tui thấy có mùi hương lạ lạ, không phải mùi của Grabbike. Chắc Sài Gòn mùa này hoa sữa bắt đầu nở.

Hai anh em dạo một vòng Sài Gòn. Anh Grabbike này độ tám hơn bốn mươi! Lúc tui mua phim ra, thấy ảnh đang ngồi ăn đồ hộp com. Ảnh nói: ANH ĐỢI EM XIU, SÁNG NAY VỘI VÀNG CHƯA KỊP ĂN SÁNG.

SÀI GÒN!

NHỮNG NGÀY CÚP NƯỚC!

Ảnh hỏi tui có biết Sài Gòn đang có lễ hội gì không? Tui nói, À, NGƯỜI TA KHÔNG CHỊU CÚP NƯỚC 99 NĂM NÊN HỌ XUỐNG ĐƯỜNG PHẢN ĐỐI ĐÓ, KHÔNG PHẢI LỄ HỘI HOA HOÈ GÌ ĐẤU CHA OI! Cái ảnh nói: TRỜI ĐẤT! CÚP GÌ LẬU DỮ. Nói xong ảnh ăn vội vội luôn hộp đồ ăn, rồi leo lên xe luôn. ĐI ĐI ANH OI, RA CHO KỊP LỄ HỘI!

Lúc gần tới phố Nguyễn Huệ, ảnh hỏi tui, ANH CÓ GIA ĐÌNH CHƯA? Tui nói CHƯA. Tui yêu phụ nữ lắm, mà còn yêu nhiều cô nữa, nên lúc này lúc nọ, chưa biết yêu ai để cưới cả, tự do vài năm nữa cho thích. Ảnh gật gật, bảo: ĐÚNG ĐÚNG, TUI CŨNG THÍCH TỰ DO NÊN CHƯA CÓ GIA ĐÌNH. MÀ TUI KHÔNG CÓ THÍCH PHỤ NỮ GIỐNG ANH. CÁI NÀY TUI NÓI THẬT!!! Nói xong câu đó, xe dừng đèn đỏ, tay trái ảnh đặt lên đùi trái của tui luôn. ĐUUUU! Bây giờ là mình nghĩ cái mùi hoa sữa với cái bông tai màu vàng của ảnh làm luôn mà không dám hỏi! Đù má, đù má đù má. Đèn xanh bật, ảnh mới thả tay ra khỏi đùi mình.

Ảnh nói tiếp: ANH LÀM TRONG NGÀNH GIẢI TRÍ THÌ CHẮC ĐƯỢC GẶP GỠ NHIỀU NGƯỜI, CHẮC THÍCH, DỄ KIẾM VỢ THÔI, ANH HA!

Tui nói: À, ANH KHÔNG KIẾM ĐƯỢC VỢ THÌ ANH KIẾM CHỒNG ĐI!

Ảnh im lặng lâu lắm, rồi nói: GIỜ KIẾM CHỒNG KHÓ LẮM ANH OI! CÒN PHẢI LO KIẾM TIỀN NỮA.

Tui lại nghĩ thấy mùi hoa sữa ở đâu ào tới nhieu quá trời! Ảnh quay mặt lại với tui, nói: À, TUI THẤY ANH CŨNG ĐẸP TRAI LÁNG TỬ LẮM ĐÓ.

Tui giật mình ÁÁÁÁÁ, TAY TRÁI ANH LẠI ĐẶT LÊN ĐÙI MÌNH RỒI, HIHI!

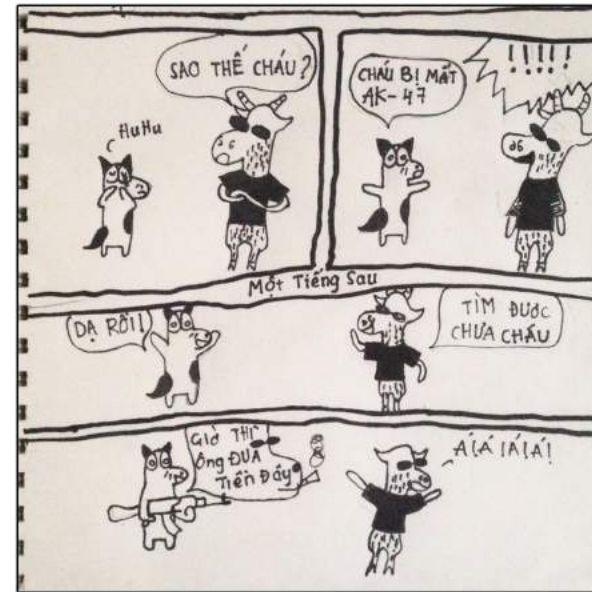
Xe lại bon bon chạy.

Đến phố Nguyễn Huệ, tui và ảnh chia tay!

Tui chúc ảnh hôm nay sẽ kiếm được nhiều tiền. Ảnh cảm ơn vì tôi đưa ảnh nhiều tiền!

Đám đông lễ hội vẫn đang hò hét phản đối việc cúp nước!

tác giả : Bồn chồn

tác giả : Phin

Douma, tui nghe đồng là khoái, không cần biết ai đang gọi, kêu anh Drab bike có mùi hoa sữa hôm nọ kể dọt ra Nguyễn Huệ luôn. Hình như lúc này ảnh đang đặt tay lên đùi tui.

Ra tới nơi, thì cậu đó ở cuối đám đông, tui dẫu đám đông. Xong pha một hồi mới gặp được nhau. Hai anh em cùng nhau xong pha đến tận nhà thờ Đức Bà. Hai anh em cứ nhìn nhau cười triu mến miết. Thương nhau như tình đồng chí! Cậu ấy có chụp tôi vài kiểu ảnh kỉ niệm.

Đến trưa, cậu mệt quá, nên cậu về trước. Hai anh em chia tay nhau bịn rịn.

Hồi sau tui nhận được tin nhắn: EM CÓ CHỤP ANH MẤY TẮM HÌNH, MÀ SAO EM GỬI QUA FB ANH KHÔNG ĐƯỢC? ANH ĐỐI FB HẢ?

Douuuuuu. Lúc này tui dờ fb tui cũng tìm không ra nick của cậu ta.

Tui nhắn lại: HÌNH NHƯ ANH BLOCK FB EM RỒI! HEHE.

Cậu ta nhắn lại: ANH LÀ THẲNG KHỐN!!!!

=)))))))))

Thương đứa nào chủ động chia tay, chủ động block hay Unf đều bị chứ như thế!! ahhihi

à mà cái vòi xịt nhà xí lại hư, kêu te te nữa rồi. ahhihi

Lúc này đang ngồi trong nhà xí. Chợt nhớ hôm chủ nhật tuần trước đang đi chụp ảnh người dân Sài Gòn xuống đường ăn lễ, bỗng gặp một cậu em nhỏ lâu rồi không gặp. Hai đứa hồi đó nhảy hiphop chung, cùng quê Nha Trang, cùng thân thân. Hai anh em nhận ra nhau trong đám đông cái mừng vui khôn xiết, ôm nhau, bá cổ, mừng muốn khóc, y như chiến tranh loạn lạc mà gặp được người thân. Rồi hai thằng quay quay chụp chụp hồi lạc nhau.

Mãi hồi sau, thấy có cuộc gọi số lạ: ANH OI ANH OI, ANH ĐAU RỒI!

Tui trả lời luôn: ANH ĐÂY ANH ĐÂY, ANH ĐANG Ở ĐỊA NGỤC EM OIII!

Cái cậu đó kêu: ANH RA NGUYỄN HUỆ ĐI, NHANH LÊN, NGOÀI NÀY ĐÔNG LẮM!

tác giả : Bồn chồn

ĐỒ VUI

Cái gì tiên đoán được thì không xảy ra?

(Các bạn gửi câu trả lời về : hellosaola@gmail.com. Câu trả lời hay nhất sẽ được tặng 1 ly cốc-teo Cù Rủ)

1 of 4 results for "rau muống"

Cái dó đen từ đâu? Dùng từ nào để tả cái dó?

Phuong

Btw: xào rau muống có phải luộc trc ko ạ? E có mớ rau muống

Thao

luộc sơ qua rồi xào nhanh với gia vị thì rau sẽ xanh và giữ được độ giòn mà thấm gia vị 🍴👍 2

em làm rửa. mà lười thì khỏi hehe

Phuong

Cảm ơn Thảo! 😊

* NGHỆ THUẬT VÀ PHÁP LUẬT - SỐ 01 *

Trình bày mỹ thuật : Phạm Vương
Biên tập : Sao La tìm